

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Ad eundem finem quædam latè patens, sed magis arcana,
consideratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

dicant? *Me sanè flores hi purpurei apertè commonent plagarum Salvatoris mei.* Floris rosæ aspectu compungebatur S. Basilius; prout ipsemet scribit homiliâ de Paradiso: *Florida quidem est rosa, inquit; sed mihi tristitiam insiguit. Quoties florem hunc video, peccati mei admoneor, propter quod terra, ut spinas & tribulos proferret, condemnata est.* Potuit is ipse, potest & quilibet vir pius, rosarum quoque aut verprium ac tribulorum aspectu, admoneri spinarum, quibus Domini vertex fadè compunctus & laceratus est; eadèmq; arte plerisque alijs in rebus Dominicæ passionis notas & quasi vestigia deprehendere: præsertim adjunctâ, eâ quam subijcio, consideratione.

§. 3.

Ad eundem finem quædam latè patens, sed magis arcana, consideratio.

VERùm subtiliùs consideranti, offert se quædam latissimè patens, sed magis arcana & recondita ratio; quâ rerum omnium quæ nos circumstant, vel quas ad vitæ necessitatem ac cultum adhibemus, aspectu atque usu, non admodum difficili negotio, passionis ac mortis Salvatoris nostri admoneamur: si nimirum eas non secundum externam speciem, quam sensibus nostris ingerunt, aspicere; sed ut quædam tormentorum ac necis ejusdem Salvatoris instrumenta, intueri condiscamus.

Nam, præterquam quòd pleræque omnes, sive vi suâ naturali, sive carnificum malignitate ad Christi cruciatus amplificandos reipsâ convenère (uti deprehendet, qui res omnes quæ in universo sunt, ad ipsam cruciamentorum Christi multitudinem ac varietatem comparare instituerit) nulla ferè res est earum quæ in sensus nostros & usus cadunt, quæ non aliquâ ratione sceleribus nostris argumentum ac materiam, adeoque & mortis Christi causam, non præbuerit.

Atque

Rom. 6.

Sap. 5.

Atque uti res creatæ omnes, quibus humana malitia ad earum Conditoris offensam violenter abutitur, quædam quasi tela sunt, quibus illa pugnat atque rebellat contra Deum (secundum quod etiam Apostolus, membra peccantium arma iniquitatis appellat) eaque propter & ipse Creator, quò hostes suos suis ipsorum armis conficiat, in die victæ *armabit creaturam ad ultionem inimicorum*, ut in libro Sapientiæ dicitur: ita eadem res ad Christum Dominum comparata, non absurdè considerabuntur tanquam instrumenta furoris nostri, quo ipsum insanè in crucem egimus atque occidimus.

Et quanquam hæc ratio, magis ex vero ipsis peccatis nostris convenire videatur; quæ quatenus per se causam mortis Christi attulere, illa utique parricidialia tela sunt, quibus ille percussus & vulneratus occubuit: attamen, quando in allegoria versamur, non improbanda ratione, licebit ipsam scelerum nostrorum catervam, magis ut lictorum & carnificum turbam attendere, quorum manibus Salvator ad mortem ductus & patibulo suffixus sit; in hanc etiam mentem ducente nos divinâ Scripturâ Isaia cap. 53. ubi versu 6. ita legimus ex septuaginta interpretum versione: *Dominus tradidit eum* (nempe Christum) *iniquitatibus nostris*; & versu 8. *Ab iniquitatibus populi mei ductus est ad mortem*; utique tanquam à lictoribus & tortoribus. Ipsas autem res, quæ sceleribus nostris causam aut materiam præbuere, tanquam instrumenta spectabimus, quibus veluti in manus sumptis humana malitia (proinde ac illi corporei & aspectabiles tortores, flagellis, spinis, clavis, lanceâ, aliisque hujusmodi) ad vulnera & necem Christo inferendam abusa sit.

Atque hunc in morem doctos & exercitatos oculos optabat olim S. Bonaventura, dum in quadam ad Christum præcatione, quam alio loco referemus integram, id ab eo con-

contendit inter cætera: *Vt quocumque me vertam* (inquit) *semper te videam crucifixum; quidquid aspexero, in tuo sanguine mihi appareat rubricatum.* Quæ quidem postrema de solis accepta hominibus, facile in hunc sensum trahuntur, quasi solum velit (quod alibi quoque nobis præcipit) proximum semper à se aspici, ut *Christi morte redemptum*, atque eo pacto *ut sanguine Christi persusum.* At eadem ipsa ad cæteras quoque naturas omnes, prout vocum postulat amplitudo, translata, eum quem diximus intellectum habere possunt; ut nempe cupiat res omnes creatas, tanquam instrumenta divinæ necis sibi versari ob oculos, proindeque morali ratione veluti divino cruore intinctas & erubescentes apparere; quemadmodum crux, clavi, spina, flagella, & alia Christi passionis instrumenta physica, ipso Christi sanguine intincta & infecta fuere. Quanquam & alius sensus occurrit, neque à proposito multum abscedens, & S. Doctoris verbis mentique, ut existimo, magis consentiens: ut quemadmodum ij, qui colore aliquo adventitio, puta croceo aut purpureo, oculos imbutos habent, aut simili colore intinctis conspiciuntur, omnia tanquam eodem colore aspersa & affecta conspiciunt; aut sicut ille apud Poetam amator, qui propterea quòd animum amore inflammatum haberet, pecus omne, & quidquid observaretur oculis, flammam esse arbitratur: cui simile quiddam, sed diviniore ex causa, usvenisse proditur B. Catharina Genuensis: ita percipiat sanctus hic Doctor, mentem adeò Christi sanguine imbutam, & (ut ipse loquitur) inebriatam, & tanquam coloratam habere; ut quidquid aspexerit, eodem colore respersum, Christi inquam sanguine rubefactum, appareat; & quocumque se vertat denique, nihil nisi notas divinæ passionis, & ipsum Christum crucifixum aspiciat.

Veruntamen sensus cogitationesve ejusmodi, quæ in re assecuta subtilitatis aliquid habent, non cuius ingenio

Ibid. c. 7.

Vir. c. 30.
Et.

ROY

LIVRE

VI

VI

VI

VI

VI

VI

VI

VI

VI

conveniunt. Neque verò ad eas violenter trahendus, aut in ijs invitè detinendus est animus, sed suavi quadam inductione, ubi usus fuerit, adducendus: quasi subnascente, aut ultro subeunte animum, non intruso, aut extrinsecus accersito, affectu.

§. 4.

Plures ejus artis seu exercitationis utilitates.

CÆterùm qui animum suum ad artes ejusmodi suaviter, ac sensim condocerit; non exiguum ex ijs fructum, sed egregias sanè utilitates in vita spirituali, accipiet.

Prima: ut non facilè illaqueetur aut capiatur rerum corporearum blandâ specie; ut qui non in solo exteriori earum cortice hæzere consueverit, sed potiùs in eas introspicere, & ad ea quæ in recessu latent, profundius penetrare. Quò fit, ut ad rerum istarum sensibilibium quotidianum occursum, in quibus rebus alij præter res ipsas nihil videant, in ijsdem ille rationes quasdam intimè latentes aspiciat: & modò ex ijs divinam bonitatem laudet, sapientiam, potentiam; modò hominum deplorat cæcitatem, qui his ipsis præclaris amantissimi Conditoris muneribus, ad ejus offensionem abutantur: modò denique (quod quidem nunc agimus) ex ijs ad Christi commemorandam mortem assurgat; non aliter ac si, res easdem, passionis Dominicæ notis non obscuris inscriptas, intueretur.

Nam, ut qui memoriæ (quam vocant) artem obtinent, cum certam rem sub oculis positam, alicujus seu rei seu vocis imagine, solâ cogitatione inscripserint; ipso loci sic inscripti aspectu, confestim veniunt in rei vocisve ita imaginatæ memoriæ: aut veluti qui novit literas, ijs solum inspectis, res etiam eas quæ significantur cognoscit; tamen illarum vis & significatio, neque visu, neque sensu æquo, sed solâ mente & cogitatione tenetur; ita in re nostra
simi-